

VINDECAREA PRIN CREDINȚĂ

- Duminica a șaptea, Vindecarea a doi orbi și a unui mut -

Mentalitatea oamenilor de astăzi, dominată de raționalism, încearcă să găsească explicații logice, chiar și în cazul vindecărilor minunate. Omul nu mai are ochi să vadă minunea, totuși orice om sincer cu el însuși în primul rând, trebuie să recunoască limitele medicinei, pentru că, până la urmă orice vindecare poartă în sine lucrarea lui Dumnezeu. Acest lucru se poate deduce din faptul că nu medicina vindecă un organism, nu medicamentele tămăduiesc, ci cum spunea la un moment dat Părintele Cleopa: „*medicul taie și coase, dar Dumnezeu este cel care vindecă*”. Cine a sădit într-un organism această capacitate de a se refăce după o anumită boală sau operație, dacă nu Dumnezeu? De unde au putere medicamentele ca să lupte împotriva infecțiilor, dacă nu de la Dumnezeu? Nu au existat mai întâi leacurile și omul le-a descoperit folosul mai apoi? Și noi credem acest lucru și-l mărturisim și de aceea și cerem totdeauna mila lui Dumnezeu, zicând: „*Doamne miluiește!*”. Dacă medicina sau medicul ar reuși el de la sine să vindece, cum ar face aceasta de vreme ce el nu se poate vindeca nici pe sine, și de ce nu îi vindecă pe toți, de ce așteaptă și el ca să vadă dacă

organismul începe să se refacă, dacă medicamentele își fac sau nu efectul? Ar trebui ca medicul să posede o putere, o energie pe care să o transfere bolnavului, așa cum o are numai Dumnezeu, și prin ea să-l vindece pe cel bolnav. De asemenea vedem că în cazul vindecărilor minunate făcute de Mântuitorul Iisus Hristos, pe baza credinței celor bolnavi, acest proces de vindecare este suspendat, bolnavul nu mai așteaptă o perioadă de timp ca să se refacă organismul, nu mai așteaptă efectul medicamentelor, ci tămăduirea este imediată, pe loc, la porunca lui Dumnezeu: „*După credința voastră, fie vouă!*”. Desigur că medicina de astăzi are în vedere numai organismul din om care este bolnav, ea nu-l privește pe om ca persoană, ca făptură înzestrată și cu suflet, care el ar trebui mai întâi reabilitat, așa cum face Mântuitorul cu toți cei vindecați, mai întâi îi tămăduiește sufletește, de necredință, de îndoială, de păcat: „*Credeți că pot să fac Eu aceasta?*”. Abia după aceea, administrează vindecarea: „*După credința voastră, fie vouă!*”. De aceea mulți dintre medici ar fi buni veterinari, fiind pregătiți să trateze numai trupul. Dar și în cazul în care omul ar avea numai trup, nu tot Dumnezeu îl vindecă? Suferința ne curăță și ne izbăvește dacă o înțelegem corect. De aceea, dacă am fost bolnavi sufletește și ne-am vindecat, să nu ne mai întoarcem la același fel de viață de până atunci. Să ne rugăm Doctorului sufletelor și al trupurilor noastre, Mântuitorului Iisus Hristos să ne vindece de toate bolile sufletești și trupești. „*Doamne miluiește-mă, ca să Te văd în tot și în toate și să Te mărturisesc, prin viața mea!*”.

ROSTUL ȘI FOLOSUL POSTULUI

Postul Adormirii Maicii Domnului este unul dintre cele patru posturi importante de peste an ale Bisericii Ortodoxe, la capătul căruia vom sărbători mutarea la Viață a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Este un post de numai două săptămâni, dar care se aseamănă ca rigoare cu Postul cel Mare. Acest post este o perioadă de nevoită duhovnicească, o perioadă rânduită cu multă înțelepciune de către Sfinții Părinți pentru ca, așezându-ne sub omoforul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, să ne ostenim cu mai mare stăruință în curățirea de patimi și căutarea sfințeniei, pentru a ne apropia ceva mai mult Dumnezeu. Știm că Maica lui Dumnezeu este „*păzitoarea creștinilor nebiruită, și rugătoare neîncetată către Făcătorul*” și „*nimeni din cei ce aleargă*” la ajutorul Ei „*nu iese rușinat*”. Să ne adâncim după puțină cât mai mult în rugăciune și în pocăință, iar postul este un astfel de prilej binecuvântat. În vremurile pe care la trăim este nevoie de multă rugăciune. Suntem martorii frământărilor din societate, unde împuținarea iubirii și dezbinarea dintre oameni aduc multă amărăciune și riscă să ne cuprindă și pe noi. Auzim de zvonuri ce anunță conflicte în lume, vedem cum necredința și răsturnarea valorilor cuprind pe mulți dintre semenii noștri, asistăm la dezlănțuirea stihiiilor naturii. Ca „*fii ai credinței*” (Evrei 10, 39), să nu ne lăsăm copleșiți de acestea, ci „*să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea, cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, Începătorul și plinitorul credinței*” (Evrei 12,1-2). Rostul postului este spre folosul trupului și al sufletului. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „*Dacă ne înfrânăm de la mâncare și postim, aceasta nu-i fără un temei și nu așa, numai ca să stăm fără să mâncăm, ci pentru că dezlipindu-ne de lucrurile acestei lumi, ne încredințăm celor ale sufletului*”. Postul, alături de rugăciune și faptele bune, este una din armele duhovnicești, pe care Însuși Iisus Hristos a folosit-o, și care poate birui și învinge diavolul ce „*umbă răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită*” (1 Petru 5, 8). De asemenea, după mărturia Sfântului Vasile cel Mare, postul este cea mai veche poruncă dată omului de Dumnezeu: „*Cucerește-te și sfiește-te, omule, de bătrânețea și vechimea postului, pentru că de o vechime cu lumea este porunca postului. Căci în rai s-a dat această poruncă, atunci când a zis Dumnezeu lui Adam: «Din toți pomii raiului poți să mănânci, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit» (Facere 2, 16-17)*”. Însuși Mântuitorul a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie, la fel și Maica Lui, Sfinții Apostoli și ucenicii lor. Moise a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; Ilie Proorocul la fel a postit patruzeci de zile. Sfinții Părinți recomandă postul cu multă stăruință. Îl amintim din nou pe Sfântul Ioan Gură de Aur, care ne învață: „*Postul potolește zburdălnicia trupului, înfrânează poftele cele nesățioase, curățește și înaripează sufletul, îl înalță și-l ușurează*”. Postim ca să ne mântuim.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care sunt roadele nădejzii creștine ?

Răspuns: Cel care are nădejde în Dumnezeu rămâne neclintit în fața oamenilor, răbdător și liniștit în strămtorări și în necazuri și, mai cu seamă, în fața morții. Cine nădăjduiește în Dumnezeu, nu se uită la bunăvoința sau la reaua voință a celor mari, nici la cele ce zic oamenii despre el (1 Corinteni 4, 3). Acela este răbdător în suferință, pentru că știe că „pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi” (Romani 8, 18). Dreptul Iov a fost atât de răbdător, tocmai din pricina bucuriei ce o simțea nădăjduind în învierea și răsplata viitoare (Iov 19, 25). Ar putea fi oare cineva mâhnit, având înaintea ochilor cununa răsplătirii veșnice? Cămila în pustie își iuțește pasul îndată ce simte că se apropie apă. Scăpată de îngrijorarea setei, ea nu mai simte oboseala călătoriei: nădejdea a risipit îngrijorarea. „Umplutu-m-am de mângâiere! Cu tot necazul nostru, sunt covârșit de bucurie”, spune Sfântul Apostol Pavel (2 Corinteni 7, 4), și - „moartea îmi este câștig” (Filipeni 1, 21). „Doresc să mă despart de trup și să fiu împreună cu Hristos” (Filipeni 1, 23). „De acum mi s-a gătit cununa dreptății pe care Domnul mi-o va da în ziua aceea, El, Dreptul Judecător (2 Timotei 4, 8). Pentru această cunună, Sfântul Apostol Andrei a primit moartea cu nespuse bucurie. Căci văzând crucea, pe care era să fie spânzurat, a strigat: Bucură-te, cruce fără de preț, sfințită prin moartea Dumnezeului meu; cu desfătare privesc la tine! O, cât am suspinat eu după tine! Cu ce înfocare te-am poftiți. Sfântul Ignatie, purtătorul de Dumnezeu, s-a bucurat foarte mult aflând că împăratul Traian l-a osândit la moarte iar când a auzit că creștinii din Roma vor să-l scape, le-a scris, rugându-i să nu-l lipsească de cununa de mucenic: Lăsați-mă să Jiu mănecare fiarelor, prin care pot dobândi pe Dumnezeu. Sfântul Arhidiacon Lavrentie, osândit să fie ars de viu pe un grătar, fiindcă nu voise să predea prefectului cetății vasele sfinte ale bisericii, pe când era chinuit, zicea, bătându-și joc de cei ce-l chinuiau: Acum întoarceți-mă și pe partea cealaltă a trupului, că una e friptă. Nădejdea este deci pentru sufletul nostru întocmai ca o ancoră tare (Evrei 6, 19) și, după cum ancora ocrotește corabia în vreme de furtună, așa și nădejdea ferește sufletul de înec, cu deosebirea că ancora se agață de fundul mării, pe când nădejdea se prinde de torțile cerului. Nădejdea creștină îndeamnă cu putere spre fapte bune și spre virtuți. Nădejdea noastră este tot atât de neîndoielnică ca și o întâmplare petrecută în trecut, zice Fericitul Augustin. Ea a întărit pe Sfinții Mucenici în luptele cu prigonitorii lor păgâni, pentru că nădejdea ușurează necazurile din această lume. Nădejdea creștină cheazășuiește viața veșnică. Cine v-a mântuit?, întreabă Sfântul Ioan Gură de Aur pe ascultătorii săi și tot el răspunde: Numai nădejdea în Dumnezeu și încrederea în făgăduințele și în darurile Sale. „Ca prin nădejde ne-am mântuit”, zice Sf. Apostol Pavel (Romani 8, 24). Casa lui Dumnezeu este întemeiată pe credință, zidită pe nădejde și terminată prin dragoste. În cer nădejdea nu va mai ființa, fiindcă vom fi în stăpânirea a tot ce am dorit. Credința și nădejdea vor înceta când aceste bunătăți ni se vor înfățișa.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 30 iulie	18:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 1 august	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 2 august	07:00 – 09:00	Sfânta Liturghie
		Pomenirea celor adormiți
	18:00	Vecernia Duminicii a opta
Duminică 3 august	07:00-11:00	Utrenia Duminicii a opta
		Sfânta Liturghie

Sfântul mare mucenic și tămăduitor Pantelimon - 27 iulie

Sfântul Mare Mucenic Pantelimon are puterea de a-i vindeca pe cei care i se roagă și-și pun toată încrederea în Dumnezeu. Pe drept cuvânt a fost numit „doctorul fără de arginți”. În timpul vieții, a împărțit toate bogățiile la săraci și n-a acceptat niciodată să fie răsplătit cu bani pentru tămăduirile pe care le făcea. Singurul lucru pe care îl cerea era ca omul vindecat să creadă în Hristos, Cel venit pe pământ pentru a-i lecu fizic și sufletește pe toți cei ce cred în El. Pantoleon i-a fost numele dat de tatăl său, un senator păgân, ceea ce în greacă însemna „cel puternic precum un leu”. Provenind dintr-o familie bogată a Imperiului Roman, Sfântul Pantelimon a învățat medicina de la un doctor de renume al vremii sale. A ajuns atât de priceput, încât însuși împăratul Maximian și-a dorit să-l aibă ca medic personal. Însă, destinul său s-a schimbat după ce l-a cunoscut pe cel care va deveni Sfântul Ermolae și care i-a arătat o altă față a științei medicale. De la el a învățat că medicina nu-i decât o ameliorare trecătoare a suferinței trupesti și că adevăratul leac este credința în Hristos, singurul vindecător real, care a adus mântuirea fără să ceară în schimb bunuri materiale. Atunci, s-a hotărât să-și dea toată averea săracilor și să-i însănătoșească fără a primi vreun ban. Prin rugăciunile sale către Dumnezeu îi făcea bine pe cei rămași fără de nădejde. Odată, întâlnind un copil mușcat de o viperă, Sfântul a căzut în genunchi și s-a rugat până când copilul s-a înzdrăvenit. A fost ispitit cu bogății, dar a continuat să trăiască modest, crezând în răsplata lui din Ceruri. Vindecarea de orbie a unui creștin pedepsit de împărat și credința lui mărturisită l-au adus în fața împăratului Maximian. Pantoleon, cum i se spunea Sfântului, atinsese ochii bolnavului și se rugase pentru însănătoșirea lui, spunând că îl va face bine prin puterea lui Dumnezeu. Chiar sub privirile împăratului a vindecat și un paralytic, făcându-l să se ridice în numele lui Hristos. Atunci, a fost supus la multe chinuri, iar înaintea morții lui un glas s-a auzit din ceruri: „Tu vei fi de acum adăpost deznădăjduiților, ajutor celor încercați, doctor bolnavilor și spaimă demonilor. De aceea, numele tău va fi Pantelimon”, care însemna cel milostiv. Minunile stau dovadă că atunci când nu mai găsești remediu pentru boala unei ființe dragi, stându-i alături și mângâind-o îi ameliorezi suferința, dar numai Dumnezeu o poate vindeca. Sfinte mucenic Pantelimon, roagă-te pentru noi!

